

γίνει πεταλουδοπούραυλος! Επιτέλους, δράση! Έπαψα να προβατοχασμουριέμαι και να παχαίνω τρώγοντας απ' το πρωί ως το βράδυ.

Φτάνουμε σ' ένα μακρινό ξύλινο καλύβι, μπαίνουμε μέσα και βρίσκομαι κωμένο σε ένα βουναλάκι από άχυρα. Μόνο η μουσούδα μου βγαίνει έξω, για να αναπνέω.

Τα παιδιά έχουν στήσει κουβέντα:

«Κάθε μία ώρα θα έρχεται ένας από μας να φυλάει σκοπιά», λέει το κορίτσι. «Φρουρός, κοντά στο αρνάκι».

«Κι αν βελάζει και το πάρουν μυρωδιά;» ρωτά ένα αγόρι.

Ο Στρακαστρούκας βγάζει ένα κόκκινο κορδόνι, το φέρνει βόλτες γύρω από το μουσούδι μου, το δένει σφιχτά και καμαρώνει.

«Δε θα μιλάει, ούτε θα βελαζολαλάει!»

Τα παιδιά γελάνε ασυγκράτητα. Τώρα, εκτός από πράσινο φιόγκο πεταλούδα, έχω κι ένα κόκκινο μασούρι φίμωτρο!

Δεν γκρινιάζω. Κάτι πρέπει να σκαρώνουν τα παιδιά, σίγουρα για το καλό μου...